

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 768/2014-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. novembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť L. R., zastúpeného advokátkou Mgr. Evou Kováčekovou, Komenského 21, Banská Bystrica, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 30 ods. 4 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Súdnej rady Slovenskej republiky a jej uznesením č. 43 z 22. januára 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. R. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. marca 2013 doručená sťažnosť L. R. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou Mgr. Evou Kováčekovou, Komenského 21, Banská Bystrica, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 30 ods. 4 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) postupom Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „súdna rada“) a jej uznesením č. 43 z 22. januára 2013.

Sťažovateľ sa zúčastnil výberového konania, ktoré 8. augusta 2012 vyhlásila predsedníčka Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) podľa § 28 ods. 3 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, na obsadenie jedného voľného miesta sudcu pre okresný súd. Na tomto výberovom konaní, ktoré sa uskutočnilo 24. až 26. októbra 2012 a 7. novembra 2012, sa okrem sťažovateľa zúčastnilo ďalších sedem uchádzačov. Sťažovateľ bol vo výberovom konaní úspešný a so ziskom 195 bodov sa umiestnil na prvom mieste.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že v nadväznosti na uskutočnené výberové konanie sa *«Všetci kandidáti vrátane sťažovateľa sa zúčastnili zasadnutia Súdnej rady SR. Sťažovateľ bol na zasadnutí Súdnej rady SR vypočutý ako posledný spomedzi uchádzačov o funkciu sudcu.»*

Na úvod svojho vystúpenia sťažovateľ prezentoval svoje predstavy o sudcovskom povolani a o svojej doterajšej profesionálnej praxi. Následne mu člen Súdnej rady SR a jej predseda položili dve otázky z oblasti trestného práva. Podľa názoru týchto členov Súdnej rady SR sťažovateľ neodpovedal na položené otázky správne.

Ďalej členovia Súdnej rady kládli otázky týkajúce sa dĺžky štúdia sťažovateľa na právnickej fakulte, pričom zisťovali, či študoval v ročníkoch, ktoré „boli účelovo zriaďované pre exekútorov, pre colníkov“ alebo či študoval v klasickom bakalárskom štúdiu na Univerzite Komenského. Členka Súdnej rady SR sa sťažovateľa pýtala na jeho účasť v dvoch výberových konaniach – na OS Galanta a OS Dunajská Streda a zisťovala dôvody, prečo sťažovateľ neuspel vo výberovom konaní na OS Galanta.

Ďalšie otázky sa týkali výberového konania na OS Dunajská Streda – člen súdnej rady zisťoval dôvody prerušenia výberového konania medzi 24. – 25. 10. 2012 a 07. 11. 2012 (dôvody boli na strane člena výberovej komisie JUDr. J. S.). Predseda súdnej rady tiež zisťoval, či sťažovateľ žije v spoločnej domácnosti s JUDr. L. Napokon členka Súdnej rady zisťovala, či a ako bude schopný dochádzať z miesta svojho bydliska v Trnave do Dunajskej Stredy.»

Po tejto diskusii členovia súdnej rady hlasovali o predložení návrhu prezidentovi Slovenskej republiky na vymenovanie sťažovateľa do funkcie sudcu. Sťažovateľ v tomto hlasovaní získal sedem hlasov, proti nehlasoval nikto a hlasovania sa zdržali 11 členovia súdnej rady.

Na základe výsledkov hlasovania prijala súdna rada uznesenie č. 43 v tomto znení:

„Súdna rada Slovenskej republiky konštatuje, že kandidát L. R. nezískal dostatočný počet hlasov na predloženie návrhu prezidentovi Slovenskej republiky na vymenovanie do funkcie sudcu.“

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že «K tomuto uzneseniu nebolo priložené žiadne odôvodnenie a ani ho sťažovateľovi nikto z členov Súdnej rady neoznámil.

K uvedenému uzneseniu Súdnej rady SR pripojili z dôvodu nesúhlasu svoje odlišné stanovisko dvaja členovia Súdnej rady SR (Mgr. Č., JUDr. Č.). Vyjadrili názor, že Súdna rada SR mala rešpektovať výsledky výberového konania na obsadenie voľného miesta sudcu na OS Dunajská Streda a nemala ich spochybňovať. Poukazujú pritom na prax Súdnej rady dovtedy bezvýnimočne uplatňovanú na jej zasadnutí dňa 27. 11. 2012, kedy úspešným uchádzačom neboli kladené žiadne otázky smerujúce k opätovnému posudzovaniu ich odbornej spôsobilosti na výkon funkcie sudcu. Z toho dôvodu by sa Súdna rada nemala odchyliť od tejto praxe a nerešpektovať právo uchádzačov o funkciu na prístup k verejnej funkcii za rovnakých podmienok. V odlišnom stanovisku sa uvádza, že „pripustenie možnosti SR, resp. jej členov podrobovať uchádzačov o vymenovanie do funkcií sudcov aj skúmaniu podmienok, ktorých skúmaniu slúži výberové konanie, potom fakticky neguje zmysel a účet výberových konaní na obsadenie voľných miest sudcov, pričom na rozdiel od nepopierateľnej transparentnosti a objektivity postupu v rámci výberových konaní (kde sa spôsobilosť na výkon takto obsadzovanej funkcie overuje viacerými metódami) u kladenia tzv. odborných otázok členmi SR v rámci rozhodovania o návrhu na vymenovanie do funkcie sudcu, ale aj u samotného využitia či naopak nevyžitia zodpovedajúcej možnosti tým-ktorým členom SR nemožno vylúčiť podozrenia zo subjektivismu.“

Mgr. Č. a JUDr. Č. preto tvrdia, že správnym postupom Súdnej rady SR malo byť predloženie návrhu prezidentovi na vymenovanie sťažovateľa do funkcie sudcu na výkon funkcie na Okresný súd Dunajská Streda.

„Odborné“ otázky položili členovia súdnej rady aj ďalším dvom uchádzačkám na zasadnutí Súdnej rady SR dňa 22. 01. 2013. S ohľadom na charakter položených otázok však bola miera obtiažnosti položených „odborných“ otázok v prípade uchádzačov rozdielna, pričom v prípade sťažovateľa sa otázky javili ako najťažšie.

Obe uchádzačky boli úspešné a Súdna rada SR ich schválila na vymenovanie do funkcie sudcu.

Sťažovateľ je presvedčený, že Súdna rada Slovenskej republiky svojím postupom (vrátane hlasovania) a uznesením č. 43 zo dňa 22. 01. 2013 neoprávnene zasiahla do ústavných práv sťažovateľa garantovaných čl. 30 ods. 4 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.».

V zápisnici z 3. zasadnutia súdnej rady, ktoré sa konalo 22. januára 2013 v Bratislave, sa k uzneseniu č. 43 konštatuje, že

„Dr. B... uviedol, že si treba zjednotiť prax kladenia odborných otázok kandidátom na funkciu sudcu.

Predseda súdnej rady: súdna rada má zodpovednosť, ktorá spočíva v tom, aká bude kvalita sudcovského zboru, ak by stalo, že niečo unikne výberovej komisii. JUDr. B. súhlasila s tým, aby sa stanovili pravidlá a zjednotil postup kladenia otázok. V diskusii ďalej vystúpil JUDr. V., JUDr. B. a JUDr. Š.“.

Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na zákonom ustanovené podmienky pre vymenovanie do funkcie sudcu a na postup súdnej rady v obdobných prípadoch v súvislosti kladením tzv. „odborných“ otázok kandidátom členmi súdnej rady.

V nadväznosti na argumenty uvedené v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo L. R. na prístup k voleným a iným verejným funkciám za rovnakých podmienok v zmysle čl. 30 ods. 4 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky

postupom Súdnej rady Slovenskej republiky a jej uznesením č. 43 zo dňa 22. 01. 2013 bolo porušené.

Výsledky hlasovania Súdnej rady Slovenskej republiky a uznesenie č. 43 zo dňa 22. 01. 2013 Súdnej rady Slovenskej republiky sa rušia a vec sa vracia Súdnej rade Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Súdna rada Slovenskej republiky je povinná uhradiť sťažovateľovi trovy konania a právneho zastúpenia na účet jeho právnej zástupkyne do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľ tiež žiada, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia súdnej rady č. 43 z 22. januára 2013 a aby vo vzťahu k okresnému súdu nariadil, aby tento dočasne prerušil aktuálne výberové konanie, a to až do času rozhodnutia ústavného súdu vo veci sťažovateľa. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje na to, že „*Podľa informácií z webovej stránky ministerstva spravodlivosti Okresný súd Dunajská Streda dňa 20. 02. 2013 vypísal nové výberové konanie, ktoré aktuálne prebieha – uchádzači sa mohli prihlásiť do 18. 03. 2013.*“. Samotné výberové konanie sa malo uskutočniť 22. apríla 2013 na okresnom súde.

Argumentuje tým, že „Inak by totiž v prípade priaznivého rozhodnutia pre sťažovateľa vznikol neakceptovateľný stav, kedy by súdna rada navrhla prezidentovi vymenovanie sťažovateľa do funkcie sudcu, sudca by však nemohol byť pridelený na konkrétny súd, prípadne by nemohol byť vymenovaný vôbec, keďže by nemohol byť pridelený na konkrétny súd. Jedným z predpokladov na vymenovanie sudcu je totiž aj písomný súhlas uchádzača s vymenovaním do funkcie sudcu a s pridelením na vopred určený súd [§ 5 ods. 1 písm. h) zákona č. 385/2000 Z. z.]

Sme presvedčení, že výkonom namietaného uznesenia by sťažovateľ utrpel väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti. Ak by sťažovateľ v prípade priaznivého rozhodnutia ústavného súdu nemohol byť vymenovaný do funkcie sudcu z dôvodu, že by nemohol byť pridelený na výkon funkcie na konkrétny súd, znamenal by taký stav prakticky odmietnutie spravodlivosti. Na druhej strane - samotné nové výberové konanie ešte nezačalo, uplynula len lehota na podanie prihlášok na toto konanie.

Preto žiadny z uchádzačov v novom výberovom konaní nemôže utrpieť ujmu na svojich právach v dôsledku rozhodnutia ústavného súdu o odklade vykonateľnosti sporného uznesenia.“

Ústavný súd zistil, že:

Sťažovateľ sa žalobou z 22. marca 2013 (v ten istý deň ako podal sťažnosť ústavnému súdu na poštovú prepravu) dožadoval na Krajskom súde v Nitre (ďalej len „krajský súd“) zrušenia výsledkov hlasovania súdnej rady a zrušenia jej uznesenia č. 43 z 22. januára 2013, v ktorom súdna rada konštatovala, že sťažovateľ „*nezískal dostatočný počet hlasov na predloženie návrhu prezidentovi Slovenskej republiky na vymenovanie do funkcie sudcu*“. V žalobe sťažovateľ „*zdôraznil, že je presvedčený o tom, že žalovaný postupoval nezákonne a uznesenie č. 43 zo dňa 22. 01. 2013 je v rozpore so zákonom č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov znení neskorších predpisov. Žalovaný týmto neoprávnene zasiahol do ústavných práv žalobcu garantovaných či. 30 ods. 4 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.*“

Krajský súd uznesením č. k. 11 S 52/2013-74 z 28. novembra 2013 konanie zastavil s odôvodnením, že „*podľa § 104 ods. 1 OSP bez toho, aby sa s vecou meritórne zaoberal, nakoľko bol toho názoru, že nie je daná jeho právomoc preskúmať a zrušiť rozhodnutie žalovaného č. 43 zo dňa 22. 01. 2013, resp. zrušiť výsledky hlasovania žalovaného, ako sa toho domáhal žalobca v podanej žalobe zo dňa 22. 03. 2013 a tento nedostatok podmienky konania nie je možné odstrániť. Z dôvodu nedostatku právomoci všeobecného súdu na konanie v predmetnej veci sa súd nemohol zaoberať ani návrhom žalobcu na odklad vykonateľnosti žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného č. 43 zo dňa 22. 01. 2013 a rozhodovať o ňom.*“ Proti tomuto uzneseniu sa sťažovateľ odvolal. Vec sa od 10. februára 2013 nachádza na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a je vedená pod sp. zn. 6 Sžo 11/2014. O odvolaní sťažovateľa nebolo zatiaľ rozhodnuté.

Ústavný súd považoval za potrebné v súvislosti s konaním o sťažnosti sťažovateľa uviesť toto:

Bývalý predseda najvyššieho súdu Š. H. poslal 22. februára 2013 proti sudcovi IV. senátu ústavného súdu Ladislavovi Oroszovi trestné oznámenie a zároveň v televíznych reláciách televízie TA3 odvysielaných 21. februára 2013 a 11. marca 2013 formuloval proti nemu osobné invectívy. Sudca IV. senátu ústavného súdu Ladislav Orosz v tejto súvislosti (aj keď sa zo subjektívneho hľadiska necítil byť predpojatý) listom z 28. marca 2013 (ďalej len „oznámenie“) oznámil tieto skutočnosti v zmysle § 27 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predsedníčke ústavného súdu a zároveň ju požiadal, aby zabezpečila postup podľa § 28 ods. 2 zákona o ústavnom súde, t. j. aby predložila jeho oznámenie obsahujúce skutočnosti, ktoré by mohli zakladať jeho vylúčenie z prerokúvania a rozhodovania vecí sťažovateľa, na rozhodnutie senátu ústavného súdu, ktorý je o ňom príslušný rozhodnúť v súlade s platným rozvrhom práce ústavného súdu.

O oznámení sudcu Ladislava Orosza rozhodol I. senát ústavného súdu uznesením č. k. I. ÚS 629/2013-14 z 24. októbra 2013 tak, že sudcu IV. senátu ústavného súdu Ladislava Orosza z výkonu funkcie vo veci sťažovateľa nevyľúčil. Označené uznesenie bolo sudcovi IV. senátu Ladislavovi Oroszovi doručené 11. novembra 2013. Z uvedeného dôvodu IV. senát ústavného súdu v období od 9. septembra 2013 do 11. novembra 2013 nemohol vo veci sťažovateľa konať a rozhodovať.

Sudkyňa Ľudmila Gajdošíková listom z 28. augusta 2013 a sudca Ján Luby listom z 27. augusta 2013 zmysle § 27 ods. 2 zákona o ústavnom súde predsedníčke ústavného súdu oznámili, že okrem iných aj vo veci sťažovateľa sú členmi senátu IV. ÚS ako sudcovia spravodajcovia alebo sudcovia. Napriek tomu, že sa necítili byť v uvedených veciach predpojatí pri výkone funkcie sudcu, keďže obsah vyjadrení Š. H. nijakým spôsobom neovplyvnil ich spôsobilosť rozhodovať v uvedených veciach nestranne a objektívne, vzhľadom na (i) podané trestné oznámenie Š. H. (predsedu najvyššieho súdu) proti ich osobe, ako aj (ii) Š. H. počas tlačovej besedy uskutočnenej 20. augusta 2013 prezentované hrubé urážky a podozrenia z ich korupčného správania, v ktorých pokračoval na tlačovej besede v televízii TA3 konanej 23. augusta 2013, a tiež (iii) opakované vyhlásenia Š. H.

o nadržianí sťažovateľke a o korupčnom správaní celého senátu ústavného súdu IV. ÚS vo veci vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 459/2012, predložili vec predsedníčke ústavného súdu na zabezpečenie postupu podľa § 28 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

O oznámení sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej rozhodol ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 592/2013-10 z 2. októbra 2013 tak, že sudkyňu IV. senátu ústavného súdu Ľudmilu Gajdošíkovú z výkonu sudcovskej funkcie vo veci sťažovateľa nevytlúčil.

O oznámení sudcu Jána Lubyho rozhodol ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 698/2013-16 z 20. novembra 2013 tak, že sudcu IV. senátu ústavného súdu Jána Lubyho z výkonu sudcovskej funkcie vo veci sťažovateľa nevytlúčil.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti nemohol IV. senát ústavného súdu v danej veci konať do času, kým o uvedených oznámeniach sudcov nerozhodol príslušný senát ústavného súdu.

Sudcovi Jánovi Lubymu skončilo funkčné obdobie sudcu ústavného súdu 4. júla 2014 a na konanie a rozhodovanie o sťažnosti sťažovateľa je v súčasnosti podľa relevantného rozvrhu práce príslušný II. senát ústavného súdu v zložení uvedenom v záhlaví tohto uznesenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd preskúmal na predbežnom prerokovaní sťažnosť z hľadiska existencie dôvodov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V tejto súvislosti považoval za potrebné poukázať na svoje subsidiárne postavenie pri ochrane ústavou garantovaných práv.

Z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že samotné namietanie porušenia niektorého zo základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom prostredníctvom sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby, nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie a rozhodovanie o nej.

Zmysel a účel princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v občianskom súdnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám alebo právnickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* – inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie jeho zásahov do právomoci všeobecných súdov, rozhodnutia ktorých sú v konaní o sťažnosti preskúmané (m. m. IV. ÚS 303/04, IV. ÚS 64/2010).

Z už dosiaľ uvedeného vyplýva, že ochrany svojho základného práva garantovaného v čl. 30 ods. 4 ústavy sa sťažovateľ domáha tak sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ako aj žalobou z 22. marca 2013 doručenou krajskému súdu, ktorý vo veci rozhodol uznesením z 28. novembra 2013. Proti označenému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom najvyšší súd ako odvolací súd do dňa predbežného prerokovania sťažnosti ešte nerozhodol. V okolnostiach daného prípadu sťažovateľ podaním žaloby (založenej na v zásade obdobnej argumentácii, akú uplatňuje v sťažnosti podanej ústavnému súdu), ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvoril stav, keď by o jeho veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (najvyšší súd ako odvolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty ústavne aprobovateľné, pretože by tým mohlo dôjsť k vydaniu dvoch rozdielnych rozhodnutí v tej istej veci. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci odvolacieho súdu vo veci sťažovateľa predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím najvyššieho súdu ako

odvolacieho súdu o poslednom procesnom prostriedku, ktorý bol sťažovateľom aj využitý, ako predčasné (porovnaj napr. IV. ÚS 242/2010).

Ústavný súd môže prijať sťažnosť na ďalšie konanie a meritórne o nej rozhodnúť až vtedy, ak príslušné orgány verejnej moci už nemajú možnosť namietaný stav zásahu do základných práv alebo slobôd napraviť.

Súčasťou konštantnej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných právnych predpisov, neznamená samotné podanie oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom (IV. ÚS 177/05, IV. ÚS 142/2010, IV. ÚS 180/2010).

Iba za predpokladu, že sťažovateľ využil všetky jemu dostupné právne prostriedky súdnej a inej ochrany svojho základného práva alebo základnej slobody a nebol s ich uplatnením úspešný, môže predložiť sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy pre namietané porušenie tohto základného práva alebo slobody ústavnému súdu. K tomu treba dodať, že sťažovateľ nemá podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využije, ale je povinný postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľom ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí.

Ústavný súd už vyslovil názor (podobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 142/2010, IV. ÚS 145/2010, IV. ÚS 195/2010), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Tento právny názor možno aplikovať aj na vec sťažovateľa, pretože ide o porovnateľnú vec. Ústavný súd už v tejto súvislosti taktiež judikoval (napr. m. m.

I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, III. ÚS 167/2010, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 142/2010, IV. ÚS 195/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude v takýchto prípadoch považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj k tomu aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. 11. 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54). Podľa názoru ústavného súdu možno aj tento právny názor aplikovať na vec sťažovateľa.

Ak by sa ústavný súd vecne zaoberal sťažnosťou sťažovateľa pred rozhodnutím najvyššieho súdu o podanom odvolaní, mohol by neprípustne zasiahnuť do rozhodovania všeobecných súdov. Paralelné podávanie sťažností ústavnému súdu zároveň s domáhaním sa ochrany práv pred všeobecnými súdmi nepovažuje ústavný súd vzhľadom na už uvedené za opodstatnené.

S odvolaním sa na uvedené skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale ju podľa zásady *ratio temporis* odmietol ako neprípustnú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. novembra 2014